

Forfatter: Müller, Tage Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Müller, Tage Christian (1846-uu-uu)

Citation: Müller, Tage Christian: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Müller, Tage Christian (1846-uu-uu)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 482. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000273.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra T. Müller.
Ribe 1846.*

Ligesom man ej sjelden udsætter sig for incidere in Scvllam ved at ville evitare Charybdin, saaledes gaaer det ogsaa let mig ved min Brevvexling med D. H. Jeg vil ei være paatrængende; men stundom kan det derved faae Udseende af, at jeg er mindre Skjøn som, end jeg burde være, og end jeg er. — — Der er Meget i Verden, som udbreder Skygge ind i den lille Kreds, der ikke kjendes udenfor den. Men som der s. 483ere mange Saadanne Sorger, faa er der ogsaa mange offentlige. De skrækkelige Scener i Gallicien have dybt rystet mig. Jeg veeb vel, hvor lidt bet blotte Christennavn betyder; men bet forekommer mig bog, Som at Saa vilde og vedvarende Udbrud af meer end dyrisk Grusomhed hos faa stor en Masse Mennesker ej maatte kunne finde Sted, hvor der var den mindste Grad af et Slags Cultur, der dog pleier at ledsage selv blot Formen af Christendommen. — Freden i Europa vil vel neppe nok kunne bevares længe; paa en særdeles Maade er den Mand, som især har virket til at bevare ben, ottende Gang beskyttet for Morderhaandeu, men hans Aar kunne dog neppe være mange flere paa Jorden.

Embedssorgerne kunne sandelig ogsaa i vore Tider være store nok. Tilfredsstille de forstjellige Partier og deres Fordringer, kan man naturligviis ikke; men det er vanskeligt at vogte sig — paa den ene Side for at blive eensidig, paa den anden Side for at blive charactersvag. — Jeg vilde ansee det skadeligt baade for Stat og Kirke, om der intet Baand skulde være imellem dem; derimod kunde jeg velønske Baandet mindre stramt. Jeg veed, at de occultis non judicat ecclesia, og jeg kan begribe, at Kirken kan have Grund til at ignorere Meget, som skeer i.bens Midte; men naar et Parti træder faa aabenlyst frem fom for Tiden „Lysvennerne" i Tydstkand, faa synes mig, at Kirken løsriver sig selv fra sin Grund, ved at sige, at den udvider ogsaa sin Bygning for det. Det forekommer mig derfor rigtigt, at det tillades Lysvennerne at constituve et religiøst Samfund, men udenfor den christne Kirke, fra hvilken jeg neppe kan troe, at nogen alvorlig ærlig Mand kan paastaae, at de ikke have løsrevet sig. Men hvorledes dette skal realiseres under de virkelige Forhold, og efter den Forening, der nu finder Sted mellem Stat og Kirke, det indseer jeg ikke.

Jeg vil i Sandhed ikke, at man skal gjøre en meget snever og indskrænket Brug af Navnet: Christen; men jeg s. 484mener bog, at en Christen maa i sin Mester og Herre erkjende noget Mere, end et Menneske. Jeg hører langt fra til bem, som ville udelukke af Kirken hver ben, som endog i vigtige dogmatiske Materier har afvigende Meninger; men Afgangen maa dog ei berøre det egentlige christelige livsspørgsmaal. En Christen maa dog troe paa Christus; men det kan han ej uden ved at antage ham for den, han selv sagde sig at være; han maa i Sønnen erkjende den, der ej allæene bærer Guds Billede som en Skabning kan bære det, men som er i Guds Skikkelse, saa at den, der seer Sønnen, seer Faderen. Her mener jeg, at Hovedgrændselinien maatte kunne trækkes, og at Hovedpuncterne for den dog uden den største Vanskelighed maatte kunne findes. Jeg for min Part finder de mange smaa Partier med forskjellige Bekjendelser indenfor den store Kirkekreds intet mindre end ønskelige; thi uagtet alle Divisioner, vil der dog altid i disse blive mangfoldige Subdivisioner; ja de vilde formere sig i det meget Smaa, naar alle, og det dog ej ganske udethdelige, Nuancer i Troesbekjendelsen skulde vedblive at udtale sig saaledes, at enkelte afsluttede christelige Selskaber ved dem skulde constitueres. Men hvorledes Opløsningen af al denne Forvirring skat skee indenfor den bestaaende, og halv i Opløsning — i en anden Forstand af Ordet — sig befindende Kirke, veed jeg ikke; og jeg har Intet seet, der kan lede mig paa Spor.